

sõnud, siis naene igatses teada, mis selle
 kolmandama waagna sees piddi ollema?
 Mees ütles nae e wasto: ärra katsu mit-
 te; tänna Zummalat se õune e-st, mis
 sees meie olleme; hoidkem ennast, et meie
 ihhaldamisfe läbbi ei rikku omma ella-
 mist ja se läbbi keigest õnnest ilma jääme.
 Naene kostis: egga ma tabha jo n id-
 dagid wotta; ma tabhan sedda kaant
 nattuks ülestõsta, ja waatada, mis seal
 sees peaks ollema; mis herra sest teab?
 Ükski ei nä sedda. Mees kartis ja tab-
 tis mitte lubbada. Aga naene ütles:
 ärra karda ühtegi, polle wigga mitte!
 Siis ütles mees: minno polest tõsta aga
 edda laa t hiinlest, ja minna eh-
 han waatada. Nenda kui se naene sed-
 da kaant üles tõstis, peasis labri üks
 hür. Naene iohus nenda, et ta werris-
 ses,

ses, ja mees hakkas nutma. Kui herra
 seida kuuda sai, käs kis terma nendele
 need wannad nartsud ja hilbud jälle an-
 da ja neid ärraaiada omma töö kallal, et
 nem nad agga piddid eespiddi isseennese
 peal ja mitte Aldama pärrast kaebama.

Opetus.

Ihhadalminne ja himmo on patto hak-
 katus; sest himmuud saawad laiskusse
 läbbi woimust, ning nenda on laiskus
 kurrati pea paddi. Ärra kae a siis mit-
 te tei te ülle, waid so ommad patrusid
 himmuud teewad sind wäeseks inimeseks.

